

Henriëke Herber
Nadia's nacht

UITGEVERIJ LUTINGH-SIJTHOFF

Voor Jet, Floor, Sarah, Willem en David

In de maneschijn...

‘**N**og één liedje en dan lekker slapen, Nadia.’

Het is avond en al bijna donker. Papa Otto zit op de rand van Nadia's bed.

Nadia ligt onder de deken. Ze is moe, ze heeft hard gefietst vandaag. Haar fiets, een glimmende rode, staat in de tuin tegen de fietsboom.

Papa Otto zingt: ‘In de maneschijn, in de maneschijn, klom ik op het trapje naar het raamkozijn. Maar je raadt het niet, maar je raadt het niet, zo doet de vogel en zo doet de vis, zo doet de duizendpoot die schoenenpoetser is. En dat is één, en dat is twee, en dat is dikke, dikke, dikke tante Kee...’

Opeens stopt papa Otto met zingen.

‘Hé,’ zegt hij, ‘ik hoorde iets buiten.’

Papa Otto loopt naar het open raam.

Nadia springt uit haar bed.
In de vensterbank zwemt meneer Rosso,
Nadia's goudvis, rond in zijn aquarium.
'Hoi, meneer Rosso, ga jij niet slapen?'

vraagt Nadia.
Meneer Rosso zegt niets.
In de tuin klinkt gescharrel.
'Och, een egel. Kijk, Nadia, daar,' zegt
papa Otto, 'bij de struik. Nu loopt-ie naar de vijver!'
Nadia kijkt omlaag. Ze ziet een stekelig bolletje over het gras hobbelen.
'Wat een dikkerd,' zegt papa Otto.
'Dat lijkt tante Kee wel!' roept Nadia.
'Misschien zoekt ze naar de vogel en de vis.' Papa Otto legt zijn handen op
Nadia's schouders.
'Of naar de duizendpoot!'
'Ja, of naar de duizendpoot.' Papa Otto lacht. 'Maar nu is het echt tijd om te
gaan slapen, Nadia. Dag, tante Kee!' roept hij naar buiten.

'Dag, tante Kee, welterusten!' roept Nadia erachteraan.
De egel hobbelt verder.

Nadia kruipt weer onder de deken.

Papa Otto schuift het raam tot op een kiertje en trekt het
gordijn dicht. Hij geeft Nadia nog een laatste knuffel en
zegt: 'Welterusten, Naadje-bospaadje.'

'Welterusten, pap,' mompelt Nadia terug.
Haar ogen vallen dicht.

Plotseling wordt het licht in de kamer.

Nadia gaat rechtop zitten.

Het gordijn is open en er komt licht van buiten.

Nadia glijdt uit haar bed en loopt naar het raam.

‘Hoi, meneer Rosso,’ wil ze zeggen tegen haar goudvis. Maar meneer Rosso’s aquarium is leeg.

‘Joehoe, Nadia, ik ben hier!’ hoort ze vanuit de tuin.

Nadia ziet een ronde maan. Wat is-ie groot! Het grasveld is blauw. De waterdruppels van de fontein in de vijver lijken wel sterren.

En boven in de fontein, tussen de glinsterende druppels, spartelt meneer Rosso.

‘Hoi, meneer Rosso!’ roept Nadia naar beneden. ‘Speel jij buiten?’

‘Ja! Ik ga dansen met mijn vrienden!’ schreeuwt meneer Rosso terug. ‘Want het is volle maan.’

‘Is het ook weleens lege maan?’ vraagt Nadia. Maar meneer Rosso hoort haar niet meer. Hij koppeltjeduikt over de waterstralen.

Door het gras komt de dikke egel weer aan geschommeld.

‘Ha, tante Kee!’ roept meneer Rosso vanuit zijn fontein.

‘Dag, meneer Rosso,’ zegt tante Kee een beetje hijgend. ‘Is iedereen er al?’

‘Nee, nog niet,’ antwoordt meneer Rosso. ‘O, maar kijk, daar komen ze!’

Vanuit de fietsboom fladdert een vogeltje met gele en rode veren omlaag.

‘Dag, juffrouw Cardellina!’ roept meneer Rosso.

Juffrouw Car-del-li-na, denkt Nadia. Mijn juf heet Iris. Maar die heeft niet van die mooie veren.

Het vogeltje draait haar kopje naar opzij en zegt: ‘Spring er maar af, Mil-lepiet!’

